

Kötések a múlt teleiből

[2013. február]

ÜLLŐT DOBOGÓN

Pál-nagyapám szól a múltban –
katona támad ott,
hol rézkürt sír, lámpák hunytan,
éjben lőtt sisakok.

Ház alszik, kés-éj takar,
a hajnal hóba ver,
ezred vonul hadaival,
álmot porz a fegyver.

Óriás ország műhelyében,
nagyapám szigorban –
beavatott – inas lettem,
ló vár hón, jég roppan.

Árva vert üllőt dobogón,
mester lett, bölcs, erős,
kalapács forg patkót sújtón –
a múlt peng, ezer ős.

Alkonykor jeget metsz a víz,
hídnál olvadást hoz,
az ég templomkupolát visz,
est szédít, harangoz.

Őrzi paták fanyar szagát,
az udvar múltidő,
tenyér földön dobszó-hazák,
a lósörény éjbe nő.

Fecske kékje kisszobámban,
éjben kopár ágak,
valóm apró volt – kitártan –
már nőtt jövőn vágat.

Nincsen búcsú – két kard ütve –
udvaron szürke ló,
csizmája kengyelbe téve,
nagyapát rejti a hó.

SZÁZ ROVÁTKÁT

Tél van, tilt a tisztaszoba,
kék abrosz asztalon –
csipkéz Zsuzsánna nagyanya,
ünnep leng hallgatón.

Hó fújja éveit, horgol,
imakönyv után,
fürtje csillog a friss hótól,
óv házunk udvarán.

Volt család apró szemében,
fején keze pihen,
székén töpreng hóesésen,
szomorú lét-izen.

Ül szótlanul késő estig,
Pestre nem költözik –
jelen szól – zuhan s verik
időtlen ősök itt.

Nappal eldőli vetett ágyon,
de élte tettben lét,
kerüli a nyugodt álom
a részvét e szentjét.

Ráncai – száz arany fonál,
a bölcs asszony kincse,
makulátlan sorsot talált –
száz rovátkát ír le.

Konok özvegy; bár magányos –
élete szóratlan,
anyám vigyáz rá, ha álmos,
szunnyad takaratlan.

Valója élt betegségben,
a vég-út el mást vitt,
nem őt, gyerek-énhez térten –
záratlan halálig.

TÉL IRÁNYTŰN

Hóba bújt a szülői ház,
jég súlya az úton,
csont fehérjén villant a láz,
gyúrt sár sírt nem nyugvón.

Érkezés – hóban a kabát;
ittuk a szerény bort,
az abrosz adta aranyát,
lágyszó, estebéd volt.

Fehér kehely volt a tél itt –
szent ostyákkal az ég,
nagyanyám hangja, mit szél vitt,
kopogó cinegék.

Éjjel veszett ország hívott,
úrben – ismeretlen,
magányos angyal sírt ott,
örökléttel verten.

Iránytűm százéves óra –
múlt volt – láthatatlan,
vég, zuhanás virradóra,
hűlt házban, lakatlan.

Nagyanyám sovány alakja
sejlik föl vigyázón,
házunkat lényével lakta –
egyetlen lét, álom.

Távozáskor intett reggel;
már nincs soha – haza,
de múlt kísér, nem vezett el
a kék tisztaszoba,

fut a kocsink múlttá nőtten,
s Ó lengeti kezét,
szürke kapunkban, időtlen,
vigaszt hoz, téltre fényt.

VENDÉG AZ IDŐN

Hón didergő vendég kopog –
cipőjén jég a láz,
kék öltönyén hold, angyalok,
jelenés – fény a ház.

Bőröndjében édes kincstár,
délről füge íze,
eszünk, datolya sincs már –
s az abrosz terítve.

A házunk óriás mécses,
bohóc pörget pálcát,
égi cirkusz; kúrtszó, érces,
piros kacaj jár át.

Teleholdon öt szent kártyáz,
tíz napig nincs hajnal,
a fő mágus kék kockát ráz,
dobja, nem vigasztal.

Tág pupilla a napgolyó,
szédítőn világít,
virradtan a vendég – alvó,
kártya alkonyáig.

Születve dúdol, muzsikás –
éltében négy zenész,
gitárom kincs – útra hívás –
világ túl, élve néz.

Kék hang nyugszik álmomon,
ágyon tél őre ül,
fuvoláz a késett rokon,
lázongó ős belül.

Bölcsek követik, száz sereg,
erősítik borok,
apai nagyapám herceg,
az időn át forog.

ÁLMATLAN HOLD

Hó habzik, úrt vág a vonat,
nagyapám létet mér,
vén óra forg; járt a fogat –
a vágta véget ér.

Öröklét sír, bolygó a táv,
úrben a kulcs, fehér,
elveszett léten túl a sáv,
hol zárhoz révbe ér.

Álmatlan éj, vakít a hold,
kék karéj, időtlen,
a mágus ős szót sírva mond,
a rítus erőtlen.

Menny-kapu döndül váratlan,
úri szél röpti,
belép nagyapám ártatlan,
mannával őr hinti.

Sirály leng kék folyó felett –
villó gyémánt a lég,
fehér hajók vernek telet,
sikong, éles a jég.

A parton dúdol a múlt,
a halál állomás,
feled üres vonata súlyt,
nagyapám látomás.

Valója sarki, fehér fény,
a létben evezőm,
sorsom, nyílt tenyér; lény,
ki vigyáz teremtőn.

Feltűnik hóban, éjjelen,
ha pörget az álom,
fehér öltönyben megjelen,
őr apró hazámon.

VÁRATLAN TOLL

Télben apró szoba pihen,
ablakban játszótér,
szél füttyül, friss pehely libben,
láz a nap, fázót ér.
Rózsa nagyanyám télt lapoz,
fehér ország a könyv,
papír úrjén porhó haboz,
sehol a szó – a gyöngy.

Váratlanul éjszín toll ír,
szűnik a kék béke,
írásjel gyűl – papírhó sír –
ábécé füzére.

Tűnik toll s villó jelenés,
a könyv irtan zuhan,
ábrán hangzók, létbe esés,
száz jel hallgat, suhan.

Nagyanya vigyáz – szót fejtek,
éneklő betűket,
pár szó gyűl, s egyetlen – rejtett –
döbbszó jégtű lett.

Sötét alkony; fáradt a szék,
e szó kábít, búvik,
alvatlan veszejt s hajt ez ék,
hajlott fejű súlyig.

De hang hív, dúdol fülemben:
s szó röppen – hinta;
lélegzetvétel ütemben,
léthez igazítva.

A hinta ma vers, lengő lég,
s szól Rózsa nagyanya,
tél röpti, a zengő ég,
angyalok kórusa.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Ungvári László Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat